

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **o. s., E. p. s.,** zast. Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem se sídlem Bratislavská 31, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, **za účasti** 1) R. C. s. s r. o., 2) Ministerstva obrany se sídlem v Praze 6, Tychonova 1, zast. Vojenským úřadem pro právní zastupování MO se sídlem v Praze 6, nám. Svobody 471, 3) M. T., o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2004, č. j. 10 Ca 124/2004 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 8. 10. 2004, č. j. 10 Ca 124/2004 – 34 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále též stěžovatel) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 15. 6. 2004, č. j. OREG/5789/03/Ře-3, kterou se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského úřadu o umístění stavby obchodní jednotka L. a souvisejících staveb v T., jimiž byl změněn jeden z výroků rozhodnutí o umístění stavby. Odvolání stěžovatele proti dalším výrokům rozhodnutím bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrzeno.

Kasační stížnost je členěna do čtyřech námitek. Stěžovatel uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se nezákonnosti rozhodnutí krajského úřadu a územního rozhodnutí pro jejich rozpor s územním plánem. Opakovaně totiž namítal, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s obecně závaznou vyhláškou M. r. v T. č. 7/95, o závazných částech územního plánu dostavby zóny K. (ÚPZ), konkrétně s jejím článkem 6,

v němž je uvedeno, že „stavba na pozemku p. č. 1195/1 (část) T., bude minimálně dvoupodlažní nebo vyšší a bude architektonicky tvořit nároží“. Z územního rozhodnutí i z rozhodnutí krajského úřadu je však zřejmé, že byla umístěna stavba přízemní (jednopodlažní). Tato stavba nemůže pak vyhovovat závaznému regulativu. Krajský soud se pak ztotožnil s posouzením otázky o souladu územního rozhodnutí s ÚPZ obsaženým v žalobou napadeném rozhodnutí krajského úřadu, a proto je nezákonný jeho rozsudek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní). Dále se stěžovatel domnívá, že ve vztahu k otázce souladu územního rozhodnutí s ÚPZ nebyl rozsudek krajského soudu dostatečně odůvodněn. Nesouhlasí s tím, že se krajský soud omezil na konstatování, že co se týče posouzení odborné otázky, o té bylo rozhodováno na základě vyjádření odborného orgánu státní správy o počtu podlaží a že nesdílí názor stěžovatele, že se žalovaný úřad nevypořádal s tím, co se rozumí pojmem nároží. Odmítl se však zabývat obsahem stanoviska Ing. arch. M. J., na nějž stěžovatel v žalobě odkazoval. Odůvodnění rozsudku krajského soudu tak neobsahuje žádné úvahy s odkazy na konkrétní věcné a právní důvody, které soud vedly k odmítnutí argumentace stěžovatele obsažené v žalobním bodě 1. Třetím důvodem je způsob řešení námitky podjatosti vůči pracovníkům krajského úřadu Ing. D. Ř. a Dr. Bc. L. Z. Odůvodnění soudu v této záležitosti považuje za nepřesvědčivé a nesrozumitelným způsobem zdůvodněné. Konečně za zcela nesrozumitelné a nepřezkoumatelné považuje úvahy krajského soudu jimiž je vyjádřen právní názor, že se krajský úřad odvoláním stěžovatele proti územnímu rozhodnutí a v něm uvedeným námitkám nemusel zabývat a stěžovatel uvádí, že z ničeho, co je v sedmém odstavci napadeného rozsudku uvedeno, nelze dovodit zjevně nesprávný závěr, že vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít k zásahu do procesních práv stěžovatele.

Svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti Krajský úřad Jihočeského kraje využil; věnuje se jednak otázce architektonického pojetí pojmu nároží, když považuje umístění stavby v souladu s příslušnou závaznou částí územního plánu, dále že existuje rozpor mezi textovou částí územního plánu dostavby zóny K. a vyhl. č. 7/95 o závazných částech územního plánu dostavby zóny K. Uvádí, že urbanistické řešení říká, že výškovou hladinu je nutno podřídit celkovému záměru – objekty v pohledovém nástupním prostoru by měly být maximálně dvou až třípodlažní, kdežto vyhláška říká, že stavba na předmětném pozemku bude minimálně dvoupodlažní nebo vyšší a bude tvořit architektonické nároží. První formulace je bezesporu v souladu s nadřazenou ÚPD schválenou v aktuální podobě ve vyhlášce města č. 5/2003, která říká, že výšková hladina je nízkopodlažní a výškové zónování nových staveb musí odpovídat dosavadnímu charakteru zástavby. Dovodit z textu, že hladina bude dvou až čtyřpodlažní, je jen zpochybnitelná konstrukce. Stejně tak lze tvrdit, že minimálně dvoupodlažní nebo vyšší, znamená dvě patra až nekonečno pater. Podkladem k územnímu řízení je v souladu s § 37 zák. č. 50/96 Sb. celá územně plánovací dokumentace, tedy nejen její závazná část, ale i textová část, a to jak podrobné ÚPD K., tak i jí nadřazené ÚpnSU T. Oba správní orgány vycházely ze všech jednotlivých částí a jednotlivých formulací. Mezi schválenými částmi dokumentace vznikl časový nesoulad, byl-li zpracován podrobnější plán (územní plán zóny), musí navazovat na platnou dokumentaci vyššího stupně, jinak v plném rozsahu platí pravidlo, že dokumentace nadřazená a později schválená je určující při řešení problémů. Je faktem, že stavba má pouze jedno podlaží, stěžejní však je, že se mluví o výškové hladině, resp. výškovém zónování, a to v obou typech územních plánů. Pro výškovou hladinu je tak směrodatná výška objektu, nikoliv počet pater. Dále připomíná, že pouze regulační plán umožňuje v řešeném území využití jednotlivých pozemků, regulační prvky plošného a prostorového uspořádání a architektonického řešení a tímto způsobem závazně určit, jaké podmínky mají být stanoveny ve správních řízeních pro jednotlivé pozemky. Pokud jde o odmítnutí důkazu uživatele obsahujícího názor Ing. arch. M. J.,

žalovaný uvádí, že stěžovatel rozšířil odůvodnění svého původního odvolání a jako podpůrné připojil právě toto stanovisko. Odbornou část jeho textu použil do argumentace ve svém vyjádření a ostatním bodům jeho stanoviska, které se týkají postoje k postupu města při použití finančních prostředků z prodeje pozemků uvedl, že nejsou součástí správního řízení, a proto není oprávněný se k této věci vyjadřovat. Navíc se Ing. arch. J. účastnil výběrového řízení a z tohoto důvodu nepovažuje jeho názor za nestranný, avšak s odbornou částí se řádně vyrovnal ve svém rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o námitku nepodjatosti pracovníků úřadu, pak ve vztahu k informaci, že „krajský úřad potřebné rozhodnutí vydá...“ uvádí, že Krajský soud v Českých Budějovicích ve stejné věci rozhodoval pod č. j. 10 Ca 24/2004 a rozhodnutí o odvolání krajského úřadu zrušil pro formální procesní vadu v řízení a správní orgán postupoval v souladu s právním názorem krajského soudu. Proto v rámci nového rozhodnutí o odvolání byla odstraněna vytýkaná formální vada, neseznámení účastníků řízení se stanoviskem a bylo rozhodnuto znovu o zamítnutí odvolání z věcného hlediska. Uvedené informace v tisku nikterak neprokazuje, že pracovníci krajského úřadu poskytli investorovi informaci o výsledku řízení ještě před jeho ukončením. Rozhodnutí jiného obsahu být fakticky ani jiné nemohlo, protože rozhodnutí bylo věcně správné, hodnocení důkazů bylo shodné s předcházejícím řízením. Jeho poslední námitku týkající se nesrozumitelného rozhodnutí krajského soudu ve vztahu k tvrzení, že krajský úřad se nemusel odvoláním stěžovatele proti územního rozhodnutí a v něm uvedenými námitkami zabývat, je nutné uvést, že stěžovatel vytrhl tuto větu z kontextu uvedeného rozsudku.

Krajský soud ve svém odůvodnění uvedl, že stěžovatel se může dovolávat porušení svých procesních práv, ale z toho pohledu vydáním napadeného rozhodnutí k žádným zásahu ze strany žalovaného do procesních práv stěžovatele nedošlo. Se stěžovatelem bylo jednáno stavebním úřadem jako s účastníkem řízení, byl vyrozuměn o termínu nařízeného ústního jednání a byla vůči němu naplněna všechna procesní práva, jimiž je v tomto řízení nadán. Také odvolání bylo řádně projednáno a tak se posléze odvolacími námitkami, jež byly věcně projednány, zabýval i soud. Ze spisu je zřejmé, že pro danou lokalitu byl schválen územní plán sídelního útvaru aglomerace T., S. Ú. a P. n. L. a dále územní plán dostavby zóny K. Regulační plán přijat nebyl. Za závazné se podle § 29 odst. 1 stavebního zákona považují základní zásady uspořádání území a limity jeho využití vyjádřené v regulativech. Ostatní části řešení jsou směrné. Závazná část územně plánovací dokumentací je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v území (§ 29 odst. 3 zákona). Navrhovaná výše stavby, jakož i okolnost, zda stavba bude tvořit nároží, byla posouzena úsekem územního plánování, odbor regionálního rozvoje, územního a stavebního řízení a investic. Jedná se o odborný orgán státní správy zaměřený právě na územní plánování. Podle tohoto stanoviska je daný stavební záměr v souladu se závaznou územně plánovací dokumentaci pro konkrétní stavbu. Podobné stanovisko se také výslovně zabývalo výškou stavby a počtem podlaží, odkazuje na výšku objektu, je dovozováno, že právě pro tuto výšku navrhovaná stavba odpovídá běžnému dvoupodlažnímu objektu, a tudíž požadavkům obecně závazné vyhlášky. Posuzovaný stavební záměr byl shledán jako odpovídající územně plánovací dokumentaci. Stanovisko Ing. arch. J., které stěžovatel předložil v odvolacím řízení, je názorem soukromé osoby, která není účastníkem řízení a nad to se neúspěšně účastnila konkrétního výběrového řízení, proto jím nelze úspěšně argumentovat. Pokud jde o námitku podjatosti pracovníků, pak soud nesdílel názor, že by žalovaný se s důvody podjatosti ve svých rozhodnutí nevypořádal. Bylo totiž reagováno na skutečnost, že povinností úřadu bylo nové rozhodnutí vydat a postupovat v souladu s právním názorem krajského soudu. Nejde proto o sdělení výsledku řízení vydaného před jeho skončením. Úsudek stěžovatele učiněný na základě informace z tisku o tom, že některý z pracovníků žalovaného úřadu musel sdělit předpokládaný výsledek řízení

investorovi ještě před ukončením odvolacího řízení soud považoval za hypotetický. O odvolání stěžovatele rozhodovali pracovníci žalovaného úřadu, kteří nebyli z projednávání věci vyloučeni. Z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že dne 29. 9. 2003 bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby obchodní jednotka L., které stanovilo řadu podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby. Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodl o odvolání E. p. s. proti řečenému rozhodnutí stavebního úřadu tak, že rozhodnutí o umístění stavby ve výroku upravil o parcelní číslo 1199 a v ostatních částech rozhodnutí M. ú. T. potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl. Také rozhodoval o námitce podjatosti vůči Ing. D. Ř. a Dr. Bc. L. Z. rozhodnutími ze dne 1. 6. 2004 tak, že žádný z těchto pracovníků odboru územního plánování, stavebního řádu a investic Krajského úřadu Jihočeského kraje není vyloučen z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí M. ú. T., stavebního úřadu č. j. SÚ 3220/2003-Ad ze dne 29. 10. 2003.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nelze vyhovět.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totiž nepřezkoumatelnost, spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitku uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Soud I. stupně byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku,

které stěžovatel uvedl, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., upravujícího aktivní legitimaci k podání žaloby ve správním soudnictví, jež se podle § 130 odst. 1 s. ř. s. aplikuje i na tuto právní věc, ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Je-li stěžovatel občanským sdružením, jehož hlavním cílem je podle jeho stanov ochrana přírody a krajiny, a bylo-li předmětem správního řízení, jak byl v návrhu na jeho zahájení vymezen, rozhodnutí o umístění stavby obchodní jednotky L. v kat. území T. na pozemcích vyjmenovaných parcel a rozhodnutí o využití území, pak v tomto správním řízení, jímž bylo vydáno územní rozhodnutí, bylo rozhodováno o subjektivním právu navrhovatele, tj. R. C. spol. s r. o., o tom, zda navrhovateli vznikne subjektivní právo na zahájení výstavby obchodní jednotky a přilehlé infrastruktury a za jakých podmínek. Stěžovatelova subjektivní práva či povinnosti, jež by vyplývala z práva hmotného, v tomto správním řízení bezprostředně zakládána, měněna, rušena ani závazně určována nebyla; stěžovateli totiž nebyla v tomto správním řízení přiznána ani uložena žádná subjektivní oprávnění ani povinnosti v materiálním smyslu. V případě stěžovatele nepřichází v úvahu aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl však účastníkem správního řízení a je nadán aktivní legitimací, jež je podávána z § 65 odst. 2 s. ř. s. a může tak žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku tvrzeného porušení jeho procesních práv nenamítá; tvrdí rozpor územního rozhodnutí s územním plánem, nedostatečné zdůvodnění souladu územního rozhodnutí s územním plánem dostavby zóny K., nedostatečné zdůvodnění řešené otázky námitky podjatosti rozhodované v řízení správním a nepřezkoumatelné úvahy krajského soudu vyjádřené v závěru sedmé strany napadeného rozsudku.

Porušení stěžovatelových práv by se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by se stěžovatelem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení. Tak se však v posuzovaném případě nestalo. Stěžovateli nebyl znemožněn vstup do správního řízení ani aktivní účast na jednotlivých procesních úkonech správního orgánu I. stupně, jak je správním řádem zaručena,

neboť jak již Nejvyšší správní soud shora v obsahu správního spisu shledal, žalobce již v průběhu správního řízení uplatnil námitky, podle nichž došlo k nesouladu s územním plánem, umístěním stavby došlo k porušení předpisů na úseku ochrany proti hluku, namítány byly formální nedostatky rozhodnutí a absence souhlasu vlastníka pozemku s umístěním stavby.

Stěžovateli především nebylo upřeno právo podání opravného prostředku - odvolání, jehož také využil, ani žádné jeho subjektivní procesní právo v průběhu řízení o odvolání, když žalovaný v řízení o odvolání rozhodl o všech námitkách, které stěžovatel uplatnil. Sama skutečnost, že ve správním řízení nebylo stěžovatelovým námitkám ze strany správních orgánů obou stupňů přisvědčeno, přitom porušení stěžovatelových procesních práv nezpůsobuje. Právo navrhovat provedení důkazů správnímu orgánu, právo seznamovat se s provedenými důkazy a právo činit v průběhu správního vůči správnímu orgánu a jeho postupu vyjádření, jak jsou účastníku správního řízení zaručena, nelze zaměňovat s právem účastníka na to, aby jeho návrhům, námitkám a vyjádřením bylo ze strany správního orgánu vyhověno. Na tomto místě lze přisvědčit krajskému soudu, když odkazuje na zpracované odborné stanovisko, které se výškou stavby, ale i pojmem nároží zabývalo a ze kterého žalovaný také vycházel; námitka stěžovatele byla zodpovězena správním orgánem a k porušení procesního práva stěžovatele tak nedošlo. Na straně jedné jsou tedy účastníci řízení oprávněni vyjadřovat se v průběhu řízení fakticky k čemukoli a uplatňovat vůči správnímu orgánu věcné i procesní námitky rozličného obsahu, na straně druhé jim však nevzniká právní nárok na to, aby jejich námitkám bylo vyhověno. Lze ostatně považovat za zcela legitimní, pokud správní orgán a některý z účastníků mají odlišný právní názor na správní řízení jako celek i na jednotlivé úkony, které byly v jeho průběhu učiněny nebo které učiněny být měly, stejně jako na závěry, k nimž správní orgán dospěl.

Účastníci řízení jsou oprávněni navrhovat ve správním řízení provedení důkazů, přitom mohou navrhovat vše, co dle jejich subjektivního názoru může správnímu orgánu účinně napomoci objasnit řádně skutkový stav věci, aniž by mohli být při výkonu tohoto svého práva jakkoli omezováni; na provedení konkrétního navrženého důkazu či jeho doplnění správním orgánem však účastníku řízení právní nárok nevzniká. O tom, co bude jako důkaz provedeno, rozhoduje správní orgán. Rozhodujícím kritériem musí být účelnost učiněného návrhu ve vztahu k povinnosti správního orgánu stanovené v § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tj. k povinnosti úplně a spolehlivě zjistit skutečný stav věci. I v tomto bodě lze přisvědčit správnímu orgánu i soudu, když se odmítly zabývat názorem soukromé osoby, nadto zainteresované ve věci samé. Tvrdil-li tedy stěžovatel v průběhu správního řízení, že dokazování má být doplněno, a dospěl-li správní orgán k tomu, že takového doplnění není třeba, pak za situace, kdy se správní orgán s opačným názorem účastníka řízení dostatečně vypořádal, nebyla stěžovatelova procesní práva nijak dotčena.

Konečně odůvodnění, proč nebyli dva pracovníci žalovaného vyloučeni z projednávání a rozhodování věci, je velmi důkladné, ale především z objektivního pohledu není vskutku žádný důvod pochybovat o jejich nepodjatosti; v tom soud plně odkazuje na obsah rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2004, č.j. KUJCP003R2AQ a 2F1, jakož i odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

Soud prvního stupně věc přezkoumával ve smyslu § 75 s. ř. s., když vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; nepochybil tedy, když přezkoumávané rozhodnutí žalovaného shledal zákonným a žalobu

zamítl. Nejvyšší správní soud proto ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud *implicite* rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu